

Náleží notáři ve vlastní právní věci odměna podle advokátní sazby? O této otázce bylo zde pojednáno v posledním čísle: pisatel hájí názor záporný, uváděje rozhodnutí rakouského nejvyššího soudu a své vlastní důvody.

Nelze s ním však souhlasit.

Není divu, že soud dospěje k mylnému závěru, aplikuje-li ustanovení (§ 42 odst. 1 c. ř. s.), které s věcí nemá co činiti. Ale dokazovat, že notář ve vlastní věci nemá nárok na to, nač advokát, a odvolávat se při tom právě na předpis, podle něhož notář i ve vlastní věci je postaven na rovně advokáta (§ 28 c. ř. s.) — to je skutečně klasický argument. Víme-li však, že právě specialista pro věci notářské u býv. rakouského nejvyššího soudu měl pro nás, mírně řečeno, jen urážky (dokud byl advokátem), při jejichž čtení zas-neme, jak něco takového mohlo býti otištěno — rozumíme hned lépe celé té judikatuře.

Náš nejvyšší soud, jenž jistě požívá důvěry nás všech, neměl asi ještě příležitost otázkou tou se zabývat, neboť dovolací rekurs do útrat od roku 1914 není přípustný (§ 528 c. ř. s., § 78 ex. ř.); musilo by tedy jíti o věc, v níž by se notář sám zastupoval a kterou by meritorně řešil nejvyšší soud, jenž by zároveň rozhodl o útratách (na př. na dovolání notářovo, jemuž by vyhověl).

Sděliv nám onen rakouský judikát a pohřešiv judikaturu československého nejvyššího soudu, dává pisatel výraz svému právnímu přesvědčení, že notář, na rozdíl od advokáta, ve vlastní věci má nárok pouze na kolky a papír — jako laik.

Nebudu zde jeho názory vyvracet; byly již vyvráceny. Od-kazují na vývody Eisingerovy, Müllerovy a — že jsem tak smělý — také na svůj článek, uveřejněný v dubnovém a květnovém sešitě Soudcovských listů.

Zde bych chtěl říci aspoň toto: Stěžujeme si, a to právem, že jsme již řadu let soustavně degradováni. Nuže, není to za-římavé, dokazuje-li se nám v našem vlastním časopi-se, že zákonodárce — patrně aby nás od pp. advokátů zřetelněji odlišil — prý nás, rovněž právní zástupce z povolání, se stejným akademickým vzděláním, „orgány státu“, po-stavil do jedné řady s laiky a pokoutníky?

Tuto insinuaci měl by náš zákonodárce už jednou odmít-nouti. Rakouský zákonodárce učinil tak již dávno. (Bundes-gesetzblatt 305/23. Jen mimochodem podotýkáme panu pisateli, že takového plichtění právních norem — aby totiž dával usta-novení o notářích do advokátního tarifu (notář by přišel do advokátního tarifu jako Pilát do kreda) nebo zase předpis o sporech a advokátních útratách do notářského tarifu — zů-stal rakouský zákonodárce dalek.)

V Rakousku není tedy už o tom sporu, že notář i ve vlastní věci má nárok na tytéž útraty, co advokát. U nás, to se roz-umí, sporné to je, a zatím co názor, pro nás ponízející, odmí-tali a odmítají sami soudcové (Eisinger, Z. i. Notariat 1907, též autor v též časopise 1910, Müller v Soudcovských listech 1932), najde se příslušník notářského stavu, který jej hájí. K tomu netřeba dalších poznámek. E. Ch.

Náleží notáři ve vlastní právní věci odměna podle advokátní sazby? S náhledem projeveným v čísle 5, že notáři nenáleží ve vlastní věci odměna dle sazby, nemůže jistě souhlasiti žád-ný notář, zejména který jest odkázán na spornou agendu. Ar-gumentace toho článku jest: advokátní sazba obsahuje usta-novení, že ve vlastní věci advokát má nárok na odměnu dle sazby, notářská sazba takového ustanovení nemá, tedy notář nemá nároku na odměnu, argumentatio a contrario, ale mno-hem bližší jest použití výkladu analogického dle ř. 7 obč. zák., protože prvá argumentace přehlíží ustanovení ř. 42/II civ. řádu, podle kterého notář zastupující ve sporné věci má nárok na odměnu podle sazby. Tento předpis při řešení otáz-ky nesmí býti opomenut, protože jím právě odůvodněna jest analogie. Mimo to notářský tarif dle povahy věci nemůže ob-šahovati odměnu za úkony v procesech. Má tedy notář ve vlastní věci nárok na odměnu dle sazby. Stejně učil prof. Ott. Nejvyšší soud nemůže tuto otázku řešiti vzhledem k před-pisu ř. 528, jak upraven byl po vydání nálezů v článku cito-vaných.

Ve schůzi notářské komory v Praze, konané dne 27. kvě-t-na 1933, zvolen byl náměstkem presidenta komory pan JUDr. Jaroslav Ponec, notář v Praze-Žižkově a pokladníkem ko-mory pan Jan Krajiček, notář v Berouně.

Přeložení. Ministr spravedlnosti přeložil notáře Ladislava Kumu v Týně n. Vlt. do Prahy-Dejvic, notáře Jana Vaníčka v Mirovicích do Ml. Boleslavě, notáře JUDr. Bohumila Kubra v Uhohšti do Slaného, notáře Václava Selce v Úpici do Pra-hy-Podolí, notáře Hugona Kleckera v Mostě do Ústí nad Lab., notáře Lva Viktora Zínkeho v Jesenici do Rumburku a notáře Hanuše Fischera v Planě do Chebu.

Jmenování. Ministr spravedlnosti jmenoval kandidáty notář-ství: Bohumila Galušku notářem v Praze-Košířích, Vladimíra Kaldu notářem v Praze-Hloubětíně, JUDra Jaroslava Lichku notářem v Hluboké n. Vlt., JUDra Viléma Glüssla notářem v Kaplici a JUDra Ludvíka Weinlicha notářem v Zacléři.

K otázce snížení notářských a advokátních tarifů zaslalo dne 2. t. m. ministerstvo spravedlnosti našemu spolku opis návrhu ministerstva zemědělství a Ústřední rady obchod-nictva čsl. republiky. Ministerstvo zemědělství poukazuje na změny hospodářských a sociálních poměrů od roku 1923, kdy tarify byly naposledy upraveny, snížení platů veřejných za-městnanců, pokles indexu tržby zemědělců, úpadek četných odvětví řemeslných i obchodních a velikou nezaměstnanost stavu dělnického. Porovnává, co případně za hodinu nebo půlhodinu soudce, projednávajícímu spor, se sazbou za výkon právního zástupce, stanovenou podle hodin resp. půlhodin, a poměr honorování této současné práce zdá se ministerstvu křiklavý; přitom však ministerstvo zemědělství nebere vū-bec v úvahu, že onen plat zůstane soudci zcela čistý, beze sraček, a soudce jej může plně spotřebovat, neboť pro pří-pad neschopnosti k práci resp. úmrtí jest i se svou rodinou pensijně zajištěn; naproti tomu notář musí ze své odměny kryti ohromnou dnes režii personální i věcnou (platy perso-nálu a vysoká břemena sociální — nemocenské a starobní pojištění personálu —, nájemné z kanceláří, otop, osvětlování a úklid jich, telefon, amortisaci kancelářského nábytku, stro-jů a ostatního zařízení, pojištění proti požáru, krádeži, povín-nému ručení, k výkonu praxe nutné sbírky zákonů, sbírky rozhodnutí a vůbec odborné knihy a časopisy atd.), a platiti vysoké daně (výdělkovou, obratovou, paušál ze služebních smluv), a ani zbytek svého důchodu nemůže ztráviti, nýbrž musí z téhož pamatovati na zajištění výživy své a své rodiny pro případ své nevdělečnosti resp. smrti. A přitom často pracuje i bez odměny, zvláště dnes, kdy mnoho účtů musí odpisovati pro nedobytnost, nehledě ani k velmi četným bez-platným úkonům soudního komisařství. V dalším obírá se mi-nisterstvo zemědělství pouze tarítem advokátním, zákonným i autonomním (za sepisování trhových smluv a j.), a na-vrhuje:

I. aby byly sníženy v dosavadním advokátním tarifu čís. 95/1923 1. položky 1—3, 8—10, 13 o 15%, 2. položka 4 o 20%, 3. položky 5, 6, 7 o 25%;

II. aby všechny úkony advokátské, pojaté do autonomního tarifu z r. 1920, spojené zejména se sepisováním trhových smluv, knihovních žádostí a podobně, byly pojaty do tarifu a stanovena odměna za jejich vyhotovení kromě hotových vý-dajů nejvýše 1% předmětu se stanovením nejvyšší částky jako maximální.

Dále vyslovuje se přání, aby byly vrchními soudy vydány další normální tarify za výkony v jednoduchých a často se opakujících věcech.

V otázce našich tarifů obsahuje vyjádření ministerstva ze-mědělství pouze všeobecný, avšak nejasný poukaz: obdobně jest upravití tarify notářské.

Vedle toho žádá však ministerstvo zemědělství změnu soud-ní praxe, podle které většinu pozůstalostí projednávají notáři, ačkoliv soudy mimo případy nekomplikovanější mohly by snadno samy je projednat bez veliké ztráty času a tak ušetřiti pozůstalým veliké částky. Tento požadavek zdá se nám ovšem povážlivý v době, kdy i jednoduché spory se vlekou několik let, kdy knihovní výměry jsou nám dodávány za 6—14 měsíců, ačkoliv zákon výslovně nařizuje co nejrých-lejší jich doručování, a podobně i ostatní agendy soudní trpí nedostatkem a přetížením soudců i ostatního soudního perso-nálu. Kromě toho nebylo by jistě spravedливо, aby náklady pozůstalostního řízení, které přece je vždy do jisté míry jen privátní věcí dědiců, byly převalovány na veškeré občanstvo ve formě daní.

V závěru klade ministerstvo zemědělství velikou váhu též na novou úpravu odměn realitních kancelářů, kteréž nutno ob-dobně snížit a limitovati maximálními částkami.

Návrh ministerstva zemědělství zaslán současně předsed-nictvu ministerské rady a ministerstvům obchodu, vnitra a